

Art. 7. Onze Minister van Volksgezondheid en Onze Staatssecretaris voor Maatschappelijk Integratie zijn, ieder wat hem betreft, belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, 12 december 1996.

ALBERT

Van Koningswege :

De Minister van Volksgezondheid,
M. COLLA

De Staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie,
J. PEETERS

Art. 7. Notre Ministre de la Santé publique et Notre Secrétaire d'Etat à l'Intégration sociale sont chargés, chacun en ce qui le concerne, de l'exécution du présent arrêté.

Donné à Bruxelles, le 12 décembre 1996.

ALBERT

Par le Roi :

Le Ministre de la Santé publique,
M. COLLA

Le Secrétaire d'Etat à l'Intégration sociale,
J. PEETERS

N. 96 — 2815

[C — 96/22728]

Koninklijk besluit tot wijziging van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum met toepassing van artikel 35 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels

VERSLAG AAN DE KONING

Sire,

Het ontwerp van besluit dat U ter ondertekening wordt voorgelegd, past artikel 35 toe van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels; dit artikel geeft de Koning de mogelijkheid, in het kader van de strijd tegen de armoede, bij een in Ministerraad overlegd besluit, de nodige wijzigingen aan te brengen in de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum.

Dit besluit bevat sociale correcties ten gunste van sommige rechthebbenden op het bestaansminimum, inzonderheid voor de daklozen. Armoede komt immers het duidelijkst tot uiting in deze bevolkingsgroep.

Twee verbeteringen zijn het gevolg van de voorstellen geformuleerd tijdens de vergaderingen van 30 november 1995 en 26 maart 1996 van de interministeriële conferentie voor de opvolging van het Algemeen Verslag over de Armoede. De verbeteringen hebben betrekking op de hierna volgende punten:

- de veralgemeende toekenning van de installatiepremie aan alle daklozen;

- de gelijkstelling met daklozen van bestaansminimumgerechtigde personen die bestendig verblijven in een openlucht-recreatief verblijf of een weekendverblijf omdat zij niet in staat zijn een behoorlijke woongelegenheden te vinden; deze rechthebbenden zullen ook recht hebben op de installatiepremie wanneer zij een weekendverblijf verlaten;

Een andere verbetering is het optrekken van het bedrag van de installatiepremie tot een voor alle rechthebbenden identiek en maximaal niveau.

Bovendien werden er wijzigingen aangebracht voor wat betreft, enerzijds de beslissingen die aan de Staat moeten worden overgemaakt, en anderzijds voor een mogelijk beroep van de bevoegde Minister tegen het O.C.M.W. alleen, waarbij de betrokkene in de zaak wordt geroepen.

Tenslotte is voorzien dat de gegevens die nodig zijn voor het opmaken van statistieken betreffende de evolutie van de toepassing van de wet worden verkregen.

Commentaar van de artikelen

Artikel 1. Dit artikel heeft tot doel de persoonlijke toepassing van het recht op de verhoging van het bedrag van het bestaansminimum met één twaalfde uit te breiden tot alle daklozen die deze hoedanigheid verliezen omdat zij een woongelegenheden hebben gevonden. Paradoxaal genoeg wordt dit recht thans niet erkend voor sommige categorieën daklozen, zoals degenen die op straat leven of die door kennissen tijdelijk worden opgevangen.

Het recht op de installatiepremie wordt dus verruimd tot alle daklozen wanneer zij deze hoedanigheid verliezen.

Op 30 november 1995 werd overigens voorgesteld, in het kader van de interministeriële conferentie voor de opvolging van het Algemeen Verslag over de Armoede, dat bijzondere aandacht moest uitgaan naar personen die bestendig verblijven in een openlucht-recreatief verblijf of een weekendverblijf omdat zij niet in staat zijn een andere woongelegenheden te vinden. Deze personen bevinden zich aldus in een toestand die kan gelijkgesteld worden met die van de daklozen, alhoewel zij over een « woongelegenheden » beschikken, maar die echter niet is

F. 96 — 2815

[C — 96/22728]

Arrêté royal modifiant la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence en application de l'article 35 de la loi du 26 juillet 1996 portant modernisation de la sécurité sociale et assurant la viabilité des régimes légaux des pensions

RAPPORT AU ROI

Sire,

Le projet d'arrêté qui est soumis à Votre signature exécute l'article 35 de la loi du 26 juillet 1996 portant modernisation de la sécurité sociale et assurant la viabilité des régimes légaux des pensions; cet article donne pouvoir au Roi, dans le cadre de la lutte contre la pauvreté, d'apporter par arrêté délibéré en Conseil des Ministres, les modifications nécessaires à la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence.

Le présent arrêté poursuit des correctifs sociaux en faveur de certains bénéficiaires du minimum de moyens d'existence, et plus précisément des sans-abri. En effet, c'est parmi cette catégorie de la population que la pauvreté apparaît comme étant la plus aigüe.

Deux améliorations sociales constituent la traduction des propositions formulées lors des réunions de la conférence interministerielle de suivi du Rapport général sur la pauvreté qui se sont tenues le 30 novembre 1995 et le 26 mars 1996. Sont visées les améliorations apportées concernant les points suivants:

- la généralisation à tous les sans-abri de la prime d'installation;

- l'assimilation aux sans-abri des personnes bénéficiaires du minimum de moyens d'existence résidant en permanence dans une résidence de loisirs et de plein air ou un camping-caravaning parce qu'elles ne sont pas en mesure de disposer d'un logement décent; ces bénéficiaires auront également droit à la prime d'installation lorsqu'ils quittent le camping;

Une autre amélioration consiste à porter le montant de la prime d'installation à un niveau identique et maximal pour tous les bénéficiaires.

Par ailleurs, des modifications sont apportées en ce qui concerne d'une part les décisions à transmettre à l'Etat et d'autre part la possibilité pour le Ministre compétent d'exercer un recours contre le seul C.P.A.S. tout en appelant alors à la cause l'intéressé.

Enfin, l'obtention de données nécessaires à l'établissement de statistiques relatives à l'évolution de l'application de la loi est prévue.

Commentaires des articles

Article 1er. Cet article a pour but d'étendre le champ d'application personnel du droit au bénéfice de la majoration d'un douzième du montant du minimum de moyens d'existence à tous les sans-abri qui perdent cette qualité en raison du fait qu'ils ont trouvé un logement. Actuellement et paradoxalement, ce droit n'est pas reconnu à certaines catégories de sans-abri tels ceux qui vivent à la rue ou qui sont hébergés temporairement chez des connaissances.

Le droit à la prime d'installation est donc étendu à tous les sans-abri lorsqu'ils viennent à perdre cette qualité.

Il a de plus été proposé, en date du 30 novembre 1995, dans le cadre de la conférence interministerielle de suivi du Rapport général sur la pauvreté qu'une attention particulière devrait être apportée aux personnes qui résident en permanence dans une résidence de loisir et de plein air ou un camping-caravaning parce qu'elles ne sont pas en mesure de disposer d'un autre logement. Ces personnes sont dans une situation assimilable à celle des sans-abri bien qu'elles disposent d'un « logement » mais non adapté. Aussi, il est décidé de reconnaître

aangepast. Er wordt dan ook beslist het recht op een verhoging van het bedrag van het bestaansminimum met één twaalfde ook te erkennen voor de rechthebbende die een openlucht-recreatief verblijf of een weekendverblijf verlaat om een woning te betrekken.

Naast deze voorstellen omvat een tweede verbetering het verhogen van het bedrag van de installatiepremie tot het volledig bedrag van het bestaansminimum voor de categorie rechthebbenden « samenwonende echtgenoten ». Voorheen werd aan betrokkene het veranderlijk bedrag van het bestaansminimum toegekend waarop hij werkelijk aanspraak kon maken, rekening houdende met de categorie rechthebbenden waartoe hij behoorde.

Tenslotte mag de verhoging van het bestaansminimum met één twaalfde slechts éénmalig toegekend worden in het leven van de betrokkene. Deze bedoeling bestond reeds bij het in voege treden van de wet van 12 januari 1993 houdende een urgentieprogramma voor een meer solidaire samenleving, maar kon niet uitgewerkt worden omdat zij niet uitdrukkelijk in de tekst werd opgenomen.

Art. 2. Dit artikel heeft tot doel de mededeling van alle beslissingen die de openbare centra voor maatschappelijk welzijn nemen wat betreft het bestaansminimum te bekomen. De meeste O.C.M.W.'s delen immers hun beslissingen waarvoor geen Rijkstoelage verschuldigd is, thans zeer zelden mede, zoals de beslissingen tot weigering van het bestaansminimum nadat een eerste aanvraag werd ingediend.

Art. 3. Dit artikel heeft tot doel het beroep dat de Minister kan instellen tegen een beslissing van een O.C.M.W. niet meer ambtshalve tegelijkertijd tegen het O.C.M.W. en tegen de betrokkene te richten. Een mogelijk beroep enkel tegen het O.C.M.W. moet worden voorzien, waarbij de betrokkene dan in de zaak wordt geroepen. Zulk een beroep zal enkel gericht worden tegen O.C.M.W.'s die op herhaalde en systematische wijze de wetgeving inzake het bestaansminimum niet correct toepassen.

Art. 4. Dit artikel heeft tot doel de Minister tot wiens bevoegdheid het bestaansminimum behoort de mogelijkheid te geven aan het O.C.M.W. gegevens op te vragen teneinde de evolutie van de toepassing van de wet te kunnen beoordelen en bijgevolg zijn beleid op adequate wijze aan te passen. Deze gegevens zijn niet noodzakelijk opgenomen in de beslissingen overgemaakt met het oog op de toekenning van de toelage aan de O.C.M.W.'s. De gewenste gegevens zijn bovendien van sociologische aard, zoals de gegevens verkregen via het onderzoek, uitgevoerd in 1994 op initiatief van de Minister voor Sociale Integratie, door de Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten, teneinde de oorzaken te bepalen die geleid hebben tot een stijging van het aantal aanvragen tot het bekomen van het bestaansminimum.

De Koning heeft de mogelijkheid de aard van de gewenste gegevens te bepalen evenals de wijze van hun mededeling.

Art. 5. De nieuwe bepalingen treden in werking op 1 januari 1997.

Wij hebben de eer te zijn,

Sire,
van Uwe Majesteit,
de zeer eerbiedige
en zeer getrouwe dienaars,

De Minister van Volksgezondheid,
M. COLLA

De Staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie,
J. PEETERS

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De Raad van State, afdeling wetgeving, achtste kamer, op 12 november 1996 door de Staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie verzocht hem, binnē een termijn van ten hoogste drie dagen, van advies te dienen over een ontwerp van koninklijk besluit "houdende maatregelen tot wijziging van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum bij toepassing van artikel 35 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels", heeft op 19 november 1996 het volgend advies gegeven :

Volgens artikel 84, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, vervangen bij de wet van 4 augustus 1996, moeten in de adviesaanvraag de redenen worden aangegeven tot staving van het spoedeisend karakter ervan.

In het voorliggende geval wordt het spoedeisend karakter gemotiveerd

également le droit à une majoration d'un douzième du montant annuel du minimum de moyens d'existence au bénéficiaire qui quitte une résidence de loisir et de plein air ou un camping-caravaning pour s'installer dans un logement.

Outre ces propositions, une deuxième amélioration consiste à porter le montant de la prime au montant complet du minimum de moyens d'existence fixé pour la catégorie des bénéficiaires « conjoints vivant sous le même toit ». Auparavant l'intéressé se voyait octroyer le montant du minimum de moyens d'existence différentiel auquel il pouvait prétendre réellement compte tenu de la catégorie de bénéficiaires dont il relevait.

Enfin, la majoration d'un douzième du minimum de moyens d'existence ne peut plus être octroyé qu'une seule fois dans la vie de l'intéressé. Cette intention était déjà voulue lors de l'adoption de la loi du 12 janvier 1993 contenant un programme d'urgence pour une société plus solidaire, mais à défaut d'avoir été explicitement prévue dans le texte, elle ne pouvait être appliquée.

Art. 2. Cet article a pour but d'obtenir la transmission de toutes les décisions prises par les centres publics d'aide sociale en matière de minimum de moyens d'existence. En effet, actuellement la majorité des C.P.A.S. ne communique que très rarement les décisions pour lesquelles aucune subvention de l'Etat n'est due, telle une décision de refus du minimum de moyens d'existence consécutive à une première demande introduite.

Art. 3. Cet article a pour but de ne plus diriger d'office le recours que peut former le Ministre contre une décision prise par un C.P.A.S. à la fois contre le C.P.A.S. et contre l'intéressé. La possibilité d'exercer un tel recours contre le seul C.P.A.S. doit être prévue, tout en appelant alors à la cause l'intéressé. Un tel recours sera seulement introduit contre les C.P.A.S. qui, d'une manière répétitive et systématique, n'appliquent pas correctement la législation relative au minimum de moyens d'existence.

Art. 4. Cet article a pour but de permettre au Ministre ayant le minimum de moyens d'existence dans ses attributions de récolter des données auprès des C.P.A.S. pour être en mesure d'apprécier l'évolution de l'application de la loi et d'adapter adéquatement sa politique en conséquence. Ces données ne sont pas nécessairement contenues dans les décisions transmises en vue de l'octroi de la subvention aux C.P.A.S. Les données souhaitées sont en outre de nature sociologique, telles celles liées à l'enquête effectuée en 1994 à l'initiative du Ministre de l'Intégration sociale, par l'Union des Villes et des Communes belges, en vue de déterminer les causes liées à l'accroissement du nombre de demandes en vue de l'obtention du minimum de moyens d'existence.

Pouvoir est donné au Roi de déterminer la nature des données souhaitées et leur mode de transmission.

Art. 5. Les nouvelles dispositions entrent en vigueur le 1er janvier 1997.

Nous avons l'honneur d'être,

Sire,
de Votre Majesté,
les très respectueux
et très fidèles serviteurs,

Le Ministre de la Santé Publique,
M. COLLA

Le Secrétaire d'Etat à l'Intégration sociale,
J. PEETERS

AVIS DU CONSEIL D'ETAT

Le Conseil d'Etat, section de législation, huitième chambre, saisi par le Secrétaire d'Etat à l'Intégration sociale, le 12 novembre 1996, d'une demande d'avis, dans un délai ne dépassant pas trois jours, sur un projet d'arrêté royal "portant des mesures en vue de modifier la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence en application de l'article 35 de la loi du 26 juillet 1996 portant modernisation de la sécurité sociale et assurant la viabilité des régimes légaux des pensions", a donné le 19 novembre 1996 l'avis suivant :

Conformément à l'article 84, alinéa 1er, 2°, des lois coordonnées sur le Conseil d'Etat, remplacé par la loi du 4 août 1996, la demande d'avis doit indiquer les motifs qui en justifient le caractère urgent.

En l'occurrence, l'urgence est motivée

« door het feit dat het federaal regeerakkoord uitdrukkelijk vraagt dat de inspanning inzake armoedebestrijding moet worden verhoogd en het probleem van de dakloosheid zeker in de winterperiode erg acuut is en dat dit besluit in werking dient te treden op 1 januari 1997 en dat tegen die datum enerzijds nog de nodige voorbereidingen dienen getroffen te worden zoals de aanpassing van het informatica-programma voor de toepassing van de maatregel en anderzijds ook nog de informatieverstrekking aan de OCMW's en de direct betrokkenen dient te gebeuren ».

Gelet op de korte termijn welke hem voor het geven van zijn advies wordt toegemeten, heeft de Raad van State zich moeten beperken tot het maken van de hiernavolgende opmerkingen.

Strekking van het ontwerp

Op grond van artikel 35 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels, kan de Koning, bij een in Ministerraad overlegd besluit, in het kader van de strijd tegen de armoede, de nodige wijzigingen aanbrengen in de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum.

Het ontwerp strekt ertoe de wet van 7 augustus 1974 op verscheidene punten te wijzigen.

De meest ingrijpende wijziging betreft het supplement op het bestaansminimum voor gerechtigden die een woonst betrekken nadat zij voorheen dakloos waren of verbleven in een openlucht-recreatief verblijf of een weekendverblijf.

Voorafgaande formaliteiten

Op grond van artikel 5 van het koninklijk besluit van 16 november 1994 betreffende de administratieve en begrotingscontrole moest het ontwerp voor akkoordbevinding worden voorgelegd aan de Minister tot wiens bevoegdheid de begroting behoort.

Volgens de gemachtigde van de regering is nog geen formeel begrotingsakkoord verkregen.

Het voorliggende advies wordt dan ook gegeven onder het uitdrukkelijk voorbehoud dat het akkoord alsnog verleend wordt.

Bevoegdheid

Luidens artikel 5, § 1, II, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen behoort het beleid inzake maatschappelijk welzijn in beginsel tot de bevoegdheid van de gemeenschappen. Op die bevoegdheid bestaan er evenwel een aantal uitzonderingen, waarvan de eerste betrekking heeft op "de vaststelling van het minimumbedrag, de toekenningsvoorwaarden en de financiering van het wettelijk gewaarborgd inkomen overeenkomstig de wetgeving tot instelling van het recht op een bestaansminimum" (artikel 5, § 1, II, 2°, a).

De ontworpen regeling behoort tot het beleid inzake maatschappelijk welzijn, en valt derhalve onder de toepassing van artikel 5, § 1, II, 2°, van de bijzondere wet.

Wat het wettelijk gewaarborgd inkomen betreft, is de federale overheid bevoegd om maatregelen te nemen die kaderen in de wetgeving tot instelling van het recht op een bestaansminimum. Dit is met name het geval wanneer, zoals te dezen, een tegemoetkoming wordt vastgesteld welke afhankelijk is van het vervullen van de voorwaarden om recht te hebben op het bestaansminimum bedoeld in de wet van 7 augustus 1974.

De federale overheid kan daarbij voorzien in een supplement ten voordele van een bepaalde categorie van noodlijdenden, zoals te dezen de daklozen (1).

Rechtsgrond

De macht om de wet van 7 augustus 1974 te wijzigen put de Koning uit artikel 35 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels.

(1) Zie aldus, i.v.m. artikel 12 van de wet van 12 januari 1993 houdende een urgentieprogramma voor een meer solidaire samenleving, waarbij artikel 2 van de wet van 7 augustus 1974 is aangevuld met een paragraaf 4, het advies van de Raad van State van 7 juli 1992, Parl. St., Kamer, 1991-92, nr. 630-1, (37), 42.

« par le fait que l'accord fédéral de gouvernement stipule explicitement que les efforts déployés en vue de la lutte contre la pauvreté doivent être augmentés et que le problème des sans-abri est très pressant surtout pendant l'hiver, et que cet arrêté doit entrer en vigueur le 1er janvier 1997, et que pour cette date : d'une part les préparations nécessaires, telles que l'adaptation du programme informatique visant l'application de la mesure doivent encore être faites et d'autre part, le fait que les CPAS et les personnes directement concernées doivent également encore être informés ».

Compte tenu du bref délai qui lui est imparti pour émettre son avis, le Conseil d'Etat a dû se limiter à faire les observations suivantes :

Portée du projet

Sur la base de l'article 35 de la loi du 26 juillet 1996 portant modernisation de la sécurité sociale et assurant la viabilité des régimes légaux des pensions, le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, dans le cadre de la lutte contre la pauvreté, apporter les modifications nécessaires à la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence.

Le projet tend à modifier sur plusieurs points la loi du 7 août 1974.

La modification la plus fondamentale concerne le supplément au minimum de moyens d'existence pour les bénéficiaires occupant un logement après avoir été des sans-abri ou avoir résidé dans une résidence de loisir ou de plein air ou un camping-caravaning.

Formalités préalables

Sur la base de l'article 5 de l'arrêté royal du 16 novembre 1994 relatif au contrôle administratif et budgétaire, le projet aurait dû être soumis à l'accord du Ministre qui a le budget dans ses attributions.

Selon le délégué du gouvernement, l'accord budgétaire formel n'a pas encore été obtenu.

Le présent avis est, dès lors, émis sous la réserve expresse que l'accord soit donné.

Compétence

Selon l'article 5, § 1er, II, 2°, de la loi spéciale du 8 août 1980 de réformes institutionnelles, la politique d'aide sociale relève en principe de la compétence des communautés. Il existe cependant à cette compétence une série d'exceptions, dont la première est relative à "la fixation du montant minimum, des conditions d'octroi et de financement du revenu légalement garanti conformément à la législation instituant le droit à un minimum de moyens d'existence" (article 5, § 1er, II, 2°, a).

Les règles en projet entrent dans la politique d'aide sociale et tombent donc sous l'application de l'article 5, § 1er, II, 2°, de la loi spéciale.

En ce qui concerne le revenu légalement garanti, l'autorité fédérale est compétente pour prendre des mesures s'inscrivant dans le cadre de la législation instituant le droit à un minimum de moyens d'existence. Tel est notamment le cas lorsque, comme en l'espèce, il est fixé une allocation qui est tributaire de l'accomplissement des conditions donnant droit au minimum de moyens d'existence, visé par la loi du 7 août 1974.

Dans ce contexte, l'autorité fédérale peut prévoir un supplément en faveur d'une catégorie déterminée de nécessiteux, notamment, comme c'est le cas en l'occurrence, les sans-abri (1).

Fondement légal

Le Roi tient le pouvoir de modifier la loi du 7 août 1974 de l'article 35 de la loi du 26 juillet 1996 portant modernisation de la sécurité sociale et assurant la viabilité des régimes légaux des pensions.

(1) Voir en ce sens, en ce qui concerne l'article 12 de la loi du 12 janvier 1993 contenant un programme d'urgence pour une société plus solidaire, qui a complété l'article 2 de la loi du 7 août 1974 par un paragraphe 4, l'avis du Conseil d'Etat du 7 juillet 1992, Doc. parl., Chambre, 1991-92, n° 630-1, (37), 42.

Die macht is volgens dat artikel evenwel beperkt tot het aanbrengen van de nodige wijzigingen "in het kader van de strijd tegen de armoede". Zoals tijdens de parlementaire voorbereiding van de wet van 26 juli 1996 is verduidelijkt, worden "correcties" beoogd, "aan te brengen in het voordeel van de daklozen, de campingbewoners en de jongere bestaansminimumtrekkers" (1).

Artikel 1 van het ontwerp voorziet in sociale correctiemaatregelen ten aanzien van onder meer de daklozen en de campingbewoners. Die bepaling blijft zonder twijfel binnen de grenzen van de opdracht aan de Koning. Tijdens de parlementaire voorbereiding van de wet van 26 juli 1996 werden trouwens uitdrukkelijk maatregelen in het vooruitzicht gesteld tot uitbreiding van de installatiegemeentekoming tot "alle daklozen, en dit in tegenstelling tot de huidige regeling, die enkel geldt voor de ex-gedetineerden van de kolonies van Wortel en St-Hubert" (2).

Wat de overige artikelen van het ontwerp betreft, heeft de gemachtigde van de regering verklaard dat een aantal ervan rechtsreeks te maken hebben met het armoedebeleid. Zij heeft dit als volgt toegelicht :

« De artikelen 2 en 3 van het ontwerp-K.B. strekken ertoe de bevoegde Minister de mogelijkheid te geven beroep aan te tekenen tegen een OCMW of tegen het OCMW en de betrokkene, waar artikel 10, § 1, van de wet van 1974 thans stelt dat de bevoegde Minister beroep kan aantekenen tegen OCMW en betrokkene.

Met de invoering van art. 10, § 1, heeft de wetgever de bevoegde Minister de mogelijkheid gegeven, toe te zien op de verantwoorde uitgave van de overheidsmiddelen of anders gesteld zijn belangen te verdedigen. Het voorziet immers dat de bevoegde Minister een procedure kan inspannen tegen het OCMW en de betrokkene indien hij ervan uitgaat dat onrecht een bestaansminimum werd uitgekeerd.

In de praktijk wordt echter vastgesteld, vooral m.b.t. de daklozen maar ook m.b.t. jongeren, dat sommige OCMW's manifest weigeren de wet toe te passen en aan daklozen of jongeren weigeren het bestaansminimum waarop zij recht hebben uit te keren. In principe kunnen de betrokkenen daartegen in beroep gaan bij de Arbeidsrechtbank. De bevoegde Minister heeft met de huidige wetsbepalingen geen enkele bevoegdheid om deze moedwillige OCMW's tot de orde te roepen. Door het invoeren in art. 10, § 1, van de mogelijkheid om beroep in te stellen tegen het OCMW of tegen het OCMW en betrokkene, kan de bevoegde Minister in geval van systematische weigering van bestaansminimum aan sommige bevolkingsgroepen door een OCMW optreden. Dit impliceert wel dat (de Minister) op de hoogte (wordt) gesteld van de door de OCMW's genomen negatieve beslissingen (wat nu niet het geval is, (hij ontvangt) enkel de positieve beslissingen, nl. deze waarin het bestaansminimum wordt toegekend); dat wordt voorzien in artikel 2.

De artikelen 2 en 3 van het ontwerp-K.B. zijn duidelijk verbonden met het armoedebeleid, in die zin dat de bevoegde Minister er wil op kunnen toezien dat maatschappelijk kwetsbare groepen (zoals daklozen en jongeren), de uitkering ontvangen waarop zij krachtens de Belgische wetten recht hebben.

Ook artikel 7 is verbonden met het armoedebeleid. Om de weigering van OCMW's om bestaansminimum aan daklozen uit te betalen te verhelpen, werd binnen de Administratie Sociale Zaken, Volksgezondheid en Leefmilieu een mini-register aangelegd. Bedoeling is dat OCMW's aan de Administratie melden wanneer zij een dakloze (met vermelding van de naam) het bestaansminimum toekennen. Indien zich in een ander OCMW een dakloze aanbiedt om het bestaansminimum te ontvangen kan dit tweede OCMW controleren of die dakloze nog geen bestaansminimum ontvangt bij een ander OCMW. Dit om fraude te voorkomen. Dit systeem is precies voor daklozen nodig omdat zij geen domicilie hebben en derhalve niet eenduidig vaststaat welk OCMW bevoegd is.

Artikel 7 is bedoeld om ook de inschrijving in het mini-register te doen aanvaarden als een inschrijving in het bevolkingsregister, dit weliswaar louter voor de toekenning van het bestaansminimum.

Ook artikel 11 moet in relatie tot het armoedebeleid gezien worden. Het opleggen aan OCMW's bepaalde gegevens te verstrekken in verband met de toekenning van het bestaansminimum, moet de bevoegde Minister toelaten zijn beleid uit te stippelen. Bedoeling is vooral die sociologische gegevens (o.a. redenen/oorzaken voor het aanvragen van het bestaansminimum) te bekomen die thans niet worden verstrekt. Het bekomen van deze gegevens moet de informatieverstrekking inzake wetenschappelijk onderzoek vergemakkelijken".

Uit die verantwoording blijkt dat de artikelen 2, 3, 2°, 7 en 11 van het ontwerp kaderen in de strijd tegen de armoede, en zij derhalve ingepast kunnen worden in de bevoegdheid die aan de Koning is toegekend.

(1) Verklaring van de Staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie, verslag Senaatscommissie, Parl. St., Senaat, 1995-96, nr. 1-384/6, p. 74.

(2) Verklaring van de Staatssecretaris genoemd in de vorige noot, p. 74.

Toutefois, selon cet article, ce pouvoir se limite à apporter les modifications nécessaires "dans le cadre de la lutte contre la pauvreté". Ainsi qu'il a été précisé au cours des travaux parlementaires de la loi du 26 juillet 1996, l'article 35 "tend à apporter des modifications en faveur des sans-abri, des résidents permanents dans les campings et des jeunes minimeux" (1).

L'article 1er du projet prévoit des mesures de correction sociale à l'égard, entre autres, des sans-abri et des résidents permanents dans les campings. Il est hors de doute que cette disposition reste dans les limites de la mission dévolue au Roi. Lors des travaux préparatoires de la loi du 26 juillet 1996, des mesures ont d'ailleurs été expressément annoncées afin d'étendre l'allocation d'installation à "tous les sans-abri, car la réglementation actuelle n'est applicable qu'aux anciens détenus des colonies de Wortel et de St-Hubert" (2).

En ce qui concerne les autres articles du projet, la déléguée du gouvernement a déclaré que plusieurs de ces articles se rapportent directement à la politique de lutte contre la pauvreté. Elle a fourni à ce sujet les précisions suivantes :

« De artikelen 2 en 3 van het ontwerp-K.B. strekken ertoe de bevoegde Minister de mogelijkheid te geven beroep aan te tekenen tegen een OCMW of tegen het OCMW en de betrokkene, waar artikel 10, § 1, van de wet van 1974 thans stelt dat de bevoegde Minister beroep kan aantekenen tegen OCMW en betrokkene.

Met de invoering van art. 10, § 1, heeft de wetgever de bevoegde Minister de mogelijkheid gegeven, toe te zien op de verantwoorde uitgave van de overheidsmiddelen of anders gesteld zijn belangen te verdedigen. Het voorziet immers dat de bevoegde Minister een procedure kan inspannen tegen het OCMW en de betrokkene indien hij ervan uitgaat dat onrecht een bestaansminimum werd uitgekeerd.

In de praktijk wordt echter vastgesteld, vooral m.b.t. de daklozen maar ook m.b.t. jongeren, dat sommige OCMW's manifest weigeren de wet toe te passen en aan daklozen of jongeren weigeren het bestaansminimum waarop zij recht hebben uit te keren. In principe kunnen de betrokkenen daartegen in beroep gaan bij de Arbeidsrechtbank. De bevoegde Minister heeft met de huidige wetsbepalingen geen enkele bevoegdheid om deze moedwillige OCMW's tot de orde te roepen. Door het invoeren in art. 10, § 1, van de mogelijkheid om beroep in te stellen tegen het OCMW of tegen het OCMW en betrokkene, kan de bevoegde Minister in geval van systematische weigering van bestaansminimum aan sommige bevolkingsgroepen door een OCMW optreden. Dit impliceert wel dat (de Minister) op de hoogte (wordt) gesteld van de door de OCMW's genomen negatieve beslissingen (wat nu niet het geval is, (hij ontvangt) enkel de positieve beslissingen, nl. deze waarin het bestaansminimum wordt toegekend); dat wordt voorzien in artikel 2.

De artikelen 2 en 3 van het ontwerp-K.B. zijn duidelijk verbonden met het armoedebeleid, in die zin dat de bevoegde Minister er wil op kunnen toezien dat maatschappelijk kwetsbare groepen (zoals daklozen en jongeren), de uitkering ontvangen waarop zij krachtens de Belgische wetten recht hebben.

Ook artikel 7 is verbonden met het armoedebeleid. Om de weigering van OCMW's om bestaansminimum aan daklozen uit te betalen te verhelpen, werd binnen de Administratie Sociale Zaken, Volksgezondheid en Leefmilieu een mini-register aangelegd. Bedoeling is dat OCMW's aan de Administratie melden wanneer zij een dakloze (met vermelding van de naam) het bestaansminimum toekennen. Indien zich in een ander OCMW een dakloze aanbiedt om het bestaansminimum te ontvangen kan dit tweede OCMW controleren of die dakloze nog geen bestaansminimum ontvangt bij een ander OCMW. Dit om fraude te voorkomen. Dit systeem is precies voor daklozen nodig omdat zij geen domicilie hebben en derhalve niet eenduidig vaststaat welk OCMW bevoegd is.

Artikel 7 is bedoeld om ook de inschrijving in het mini-register te doen aanvaarden als een inschrijving in het bevolkingsregister, dit weliswaar louter voor de toekenning van het bestaansminimum.

Ook artikel 11 moet in relatie tot het armoedebeleid gezien worden. Het opleggen aan OCMW's bepaalde gegevens te verstrekken in verband met de toekenning van het bestaansminimum, moet de bevoegde Minister toelaten zijn beleid uit te stippelen. Bedoeling is vooral die sociologische gegevens (o.a. redenen/oorzaken voor het aanvragen van het bestaansminimum) te bekomen die thans niet worden verstrekt. Het bekomen van deze gegevens moet de informatieverstrekking inzake wetenschappelijk onderzoek vergemakkelijken".

Il appert de cette justification que les articles 2, 3, 2°, 7 et 11 du projet entrent dans le cadre de la lutte contre la pauvreté et qu'ils peuvent donc s'inscrire dans le pouvoir attribué au Roi.

(1) Déclaration du Secrétaire d'Etat à l'Intégration sociale, rapport de la commission du Sénat, Doc. parl., Sénat, 1995-96, n° 1-384/6, p. 74.

(2) Déclaration du Secrétaire d'Etat mentionné dans la note précédente, p. 74.

De artikelen 3, 1°, 4, 5, 6, 9 en 10 houden louter legistische verbeteringen in, of actualiseren bestaande teksten. Strikt genomen kaderen zij niet in het armoedebeleid, en vinden zij dus geen rechtsgrond in de wet van 26 juli 1996. Zij zouden dan ook uit het ontwerp weggelaten moeten worden.

Artikel 8 ten slotte heeft betrekking op de toelage die de Staat verleent aan de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Vanuit het oogpunt van de Staat moet die bepaling als een besparingsmaatregel beschouwd worden. Het is niet duidelijk in hoeverre die bepaling geacht kan worden te kaderen in het armoedebeleid, meer bepaald in hoeverre zij tot voordeel strekt van de betrokken vreemdelingen. Indien terzake geen sluitende verantwoording gegeven kan worden, moet artikel 8, bij gebreke van rechtsgrond, uit het ontwerp weggelaten worden.

Onderzoek van de tekst

Opschrift

1. Het is steeds de gewoonte geweest om bijzonderemachtenbesluiten te nummeren. Die gewoonte zou ook moeten worden gevolgd voor de besluiten genomen ter uitvoering van o.m. titel VII van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels.

Als de bedoelde besluiten worden genummerd, volstaat de loutere vermelding van het nummer en de datum ervan immers om ze met grote zekerheid te kunnen identificeren. Mocht de regering anders te werk gaan, dan zou de volledige vermelding van het opschrift van de besluiten onontbeerlijk zijn om te weten over welk besluit het gaat, wanneer de Koning ze op dezelfde dag heeft ondertekend. Die vrij onpraktische methode zou nodeloos een gevaar voor vergissingen doen ontstaan.

Overigens is de impliciete informatie die de nummering van het besluit inhoudt — namelijk dat het gaat om een tekst die de wet onmiddellijk kan wijzigen maar die zelf later bij wet moet worden bekrachtigd — van groot nut voor de rechtssubjecten, die aldus weten binnen welke grenzen de wettigheid van het dispositief ervan voor de rechtbanken kan worden betwist.

2. In het opschrift van het ontworpen besluit kunnen zonder bezwaar de woorden "houdende maatregelen" en "bij toepassing van artikel 35 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels" worden weggelaten.

Indien artikel 10 in het ontwerp behouden zou blijven (zie opmerking in verband met de rechtsgrond), zou het geformuleerd moeten worden als een wijziging van het Gerechtelijk Wetboek (zie opmerking bij artikel 10). In dat geval zou het opschrift de inhoud van het ontworpen besluit niet volledig dekken.

Aanhef

1. Het vijfde en het zesde lid van de Franse tekst van de aanhef moeten vervangen worden door één lid, dat overeenstemt met het vijfde lid van de Nederlandse tekst.

2. Men vervange het laatste lid van de aanhef als volgt :

« Gelet op het advies van de Raad van State, gegeven op 19 november 1996; »

Artikel 1

In de Nederlandse tekst van het ontworpen artikel 2, § 4, schrijven men "een twaalfde van het jaarlijks bedrag van het bestaansminimum".

Artikel 3

Het vigerende artikel 10, § 1, tweede lid, van de wet van 7 augustus 1974 bepaalt dat, indien de Minister of zijn afgevaardigde beroep instelt tegen de beslissing van een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, dit beroep gericht wordt tegen het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn en tegen de betrokkene. Het ontworpen artikel 10, § 1, tweede lid, bepaalt dat het beroep in het bedoelde geval gericht wordt "hetzij uitsluitend tegen het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, hetzij gezamenlijk tegen het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn en de betrokkene".

Zoals de ontworpen bepaling geredigeerd is, kan zij geïnterpreteerd worden in de zin dat de Minister de keuze heeft om de betrokkene al dan niet in het geding voor de arbeidsrechtbank te betrekken. Dit blijkt echter niet te stroken met de bedoeling van de stellers van het ontwerp. Uit de door de gemachtigde verstrekte toelichting (zie hiervoor, in verband met de rechtsgrond) kan immers afgeleid worden dat de bedoeling erin bestaat dat de Minister beroep kan instellen, niet enkel tegen een beslissing waarbij het bestaansminimum wordt toegekend (in

Les articles 3, 1°, 4, 5, 6, 9 et 10 comportent des corrections d'ordre purement légistique à des textes existants, ou actualisent ces textes. Ils ne s'inscrivent pas, strictement parlant, dans le cadre de la lutte contre la pauvreté et ne tiennent donc pas leur fondement légal de la loi du 26 juillet 1996. Il conviendrait, dès lors, de les omettre du projet.

L'article 8, enfin, a trait à la subvention accordée par l'Etat aux centres publics d'aide sociale. Du point de vue de l'Etat, cette disposition doit être considérée comme une mesure d'économie. L'on n'aperçoit pas dans quelle mesure cette disposition peut être réputée se concilier avec la politique de lutte contre la pauvreté, ni, plus particulièrement, dans quelle mesure elle serait à l'avantage des étrangers concernés. Si aucune justification cohérente ne peut être donnée à ce sujet, il conviendrait, faute de fondement légal, d'omettre l'article 8 du projet.

Examen du texte

Intitulé

1. L'usage qui a été régulièrement suivi de numéroter les arrêtés de pouvoirs spéciaux, mérite d'être appliqué aux arrêtés pris en exécution notamment du titre VII de la loi du 26 juillet 1996 portant modernisation de la sécurité sociale et assurant la viabilité des régimes légaux des pensions.

En effet, par la numérotation continue des arrêtés, la simple mention de leur numéro et de leur date permet de les identifier avec une grande sûreté. Si le gouvernement s'abstenait de procéder de la sorte, la reproduction complète de l'intitulé des arrêtés serait indispensable pour différencier ceux-ci, lorsqu'ils seront signés à une date identique par le Roi. Ce système, peu pratique, créerait inutilement un risque d'erreur.

Au demeurant, l'information implicite que fournit la numérotation de l'arrêté — à savoir qu'il s'agit d'un texte apte à modifier immédiatement la loi et promis à une confirmation législative prochaine — est d'une grande utilité pour les justiciables, avertis ainsi des limites dans lesquelles la légalité du dispositif peut être contestée devant les juridictions.

2. Dans l'intitulé de l'arrêté en projet, rien ne s'oppose à ce que les mots "portant des mesures" et "en application de l'article 35 de la loi du 26 juillet 1996 portant modernisation de la sécurité sociale et assurant la viabilité des régimes légaux des pensions" soient omis.

Si l'article 10 était maintenu au projet (voir l'observation relative au fondement légal), il y aurait lieu de le formuler comme une modification du Code judiciaire (voir l'observation relative à l'article 10). Dans cette hypothèse, l'intitulé ne couvrirait pas complètement la teneur de l'arrêté en projet.

Préambule

1. Il conviendrait de remplacer les cinquième et sixième alinéas du texte français du préambule par un seul alinéa, correspondant au cinquième alinéa du texte néerlandais.

2. Il y aurait lieu de remplacer le dernier alinéa du préambule comme suit :

« Vu l'avis du Conseil d'Etat, donné le 19 novembre 1996; »

Article 1er

Dans le texte néerlandais de l'article 2, § 4, en projet, il conviendrait d'écrire "één twaalfde van het jaarlijks bedrag van het bestaansminimum".

Article 3

L'article 10, § 1er, alinéa 2, en vigueur, de la loi du 7 août 1974 dispose que, si le Ministre ou son représentant interjette appel de la décision d'un centre public d'aide sociale, ce recours est dirigé contre le centre public d'aide sociale et contre l'intéressé. L'article 10, § 1er, alinéa 2, en projet dispose que, dans le cas visé, le recours est dirigé "soit uniquement contre le centre public d'aide sociale, soit conjointement contre le centre public d'aide sociale et contre l'intéressé".

Rédigée en ces termes, la disposition en projet peut être interprétée en ce sens que le Ministre a le choix d'appeler ou non l'intéressé dans l'instance devant le tribunal du travail. Telle semble toutefois ne pas être l'intention des auteurs du projet. En effet, il peut être inféré des précisions fournies par la déléguée (voir ci-dessus, en ce qui concerne le fondement légal) que le texte en projet vise à permettre au Ministre d'interjeter appel, non seulement contre une décision accordant le minimum de moyens d'existence (cas dans lequel le recours est dirigé

welk geval het beroep gericht wordt tegen het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn en de betrokkene), maar ook tegen een beslissing waarbij het bestaansminimum geweigerd wordt (in welk geval het beroep, volgens de stellers van het ontwerp, enkel tegen het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn gericht zou moeten worden).

Die bedoeling dient beter tot uiting te komen. Bovendien is het niet verantwoord aan het onderscheid tussen de aard van de bestreden beslissing gevolgen te hechten ten aanzien van het al dan niet richten van het beroep tegen de betrokkene. Het is immers duidelijk dat deze laatste in alle gevallen in het geding betrokken moet worden, om aldus zijn rechten te kunnen verdedigen.

Artikel 6

Voor zover deze bepaling niet weggelaten wordt (zie de opmerking in verband met de rechtsgrond), schrijve men: "tussen de woorden « artikel 9, § 3, » en « en artikel 10 »".

In de Franse tekst vervange men de woorden "alinéa premier" door "alinéa 1er".

Artikel 7

Deze bepaling strekt ertoe in artikel 18, § 5, van de wet van 7 augustus 1974 de woorden "in het bevolkingsregister" te vervangen door "in één van de bevolkingsregisters".

Volgens het verslag aan de Koning beoogt die wijziging het mogelijk te maken om rekening te houden, niet enkel met de inschrijving "in het bevolkingsregister", maar ook met de inschrijving, meer bepaald van daklozen, "op een referentieadres". Volgens de door de gemachtigde van de regering verstrekte toelichting is het de bedoeling dat rekening gehouden zou kunnen worden met een zogenaamd "mini-register", gehouden door de administratie Sociale Zaken, Volksgezondheid en Leefmilieu (zie hiervoor, opmerking in verband met de rechtsgrond).

De twee aldus beschreven doelstellingen stemmen niet met elkaar overeen, zodat het niet mogelijk is de exacte doelstelling van de ontworpen wijziging vast te stellen. Hierover dient, in elk geval in het verslag aan de Koning, de nodige duidelijkheid te worden verschaft.

Wat de door de gemachtigde gegeven toelichting betreft, moet bovendien opgemerkt worden dat de ontworpen wijziging niet bijdraagt tot het door haar beschreven doel. Een door een ministerie gehouden "mini-register" kan immers niet beschouwd worden als "één van de bevolkingsregisters", welke door het college van burgemeester en schepenen van iedere gemeente gehouden worden (artikel 1 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters en de identiteitskaarten en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een rijksregister van de natuurlijke personen, en artikel 4 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister).

Artikel 8

Er wordt verwezen naar de opmerking in verband met de rechtsgrond.

Artikel 10

Voor zover deze bepaling niet weggelaten wordt (zie de opmerking in verband met de rechtsgrond), moet zij zo geredigeerd worden dat een wijziging wordt aangebracht, niet in artikel 21, § 3, van de wet van 7 augustus 1974, maar in artikel 728 van het Gerechtelijk Wetboek.

Men houde er overigens rekening mee dat artikel 728, sinds de wijziging ervan bij de wet van 7 augustus 1974, nog vervangen is bij de wet van 21 december 1980 en gewijzigd bij de wet van 12 januari 1993. De te wijzigen bepaling is thans artikel 728, § 3, derde lid.

Artikel 11

Het opleggen van de verplichting om "alle gegevens die nodig zijn voor het opmaken van statistieken" te verstrekken, is niet erg duidelijk.

Als het de bedoeling is dat elk openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn de gegevens mededeelt welke het zelf nodig acht voor het opmaken van algemene statistieken, zou dit best met zoveel woorden bepaald worden. Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat dit de bedoeling is van de stellers van het ontwerp.

Als het de bedoeling is dat elk openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn de gegevens mededeelt die het ministerie nodig acht voor het opmaken van algemene statistieken, zou bepaald kunnen worden dat de Koning gemachtigd is die gegevens te bepalen.

In het ontworpen artikel 22bis zou ook een bepaling opgenomen kunnen worden waarbij de Koning gemachtigd wordt de wijze van mededeling van de gegevens te regelen.

contre le centre public d'aide sociale et contre l'intéressé), mais aussi contre une décision refusant le minimum de moyens d'existence (cas dans lequel, selon les auteurs du projet, le recours ne devrait être dirigé que contre le centre public d'aide sociale).

Cette intention devrait mieux ressortir du texte. Au surplus, il ne se justifie pas que la distinction faite selon la nature de la décision attaquée influe sur la question de savoir si le recours sera ou non dirigé contre l'intéressé. Il est clair, en effet, qu'il faudra dans tous les cas appeler ce dernier à l'instance, afin qu'il puisse, ainsi défendre ses droits.

Article 6

Pour autant que cette disposition ne soit pas omise (voir les observations relatives au fondement légal), il y aurait lieu d'écrire: "entre les mots « l'article 9, § 3, » et « et l'article 10 »".

Dans le texte français, les mots "alinéa premier" devraient être remplacés par "alinéa 1er".

Article 7

Cette disposition tend à remplacer, à l'article 18, § 5, de la loi du 7 août 1974, les mots "au registre" par les mots "dans un des registres".

Selon le rapport au Roi, cette modification vise à permettre de tenir compte, non seulement de l'inscription dans un registre de population, mais aussi de l'inscription, plus particulièrement de sans-abri, à une "adresse de référence". Selon les précisions fournies par la déléguée du gouvernement, l'intention est de pouvoir tenir compte d'un "mini-registre", tenu par l'administration des Affaires sociales, de la Santé publique et de l'Environnement (voir ci-dessus, l'observation relative au fondement légal).

Les deux objectifs ainsi décrits ne concordent pas, de sorte qu'il est impossible de déterminer l'objectif exact de la modification projetée. A ce sujet, il conviendra, en tout état de cause, d'apporter la clarté requise dans le rapport au Roi.

En ce qui concerne les précisions fournies par la déléguée, il y a lieu d'observer, en outre, que la modification projetée ne contribue pas à l'objectif qu'elle a défini. En effet, un "mini-registre" tenu par un ministre ne peut être considéré comme l'"un des registres (de population)" qui sont tenus par le collège des bourgmestre et échevins de chaque commune (article 1er de la loi du 19 juillet 1991 relative aux registres de la population et aux cartes d'identité et modifiant la loi du 8 août 1983 organisant un registre national des personnes physiques, et article 4 de l'arrêté royal du 16 juillet 1992 relatif aux registres de la population et au registre des étrangers).

Article 8

L'on voudra bien se référer à l'observation relative au fondement légal.

Article 10

Pour autant que cette disposition ne soit pas omise (voir l'observation relative au fondement légal), il conviendrait de la rédiger de manière à ce qu'une modification soit apportée, non à l'article 21, § 3, de la loi du 7 août 1974, mais à l'article 728 du Code judiciaire.

Il y aurait d'ailleurs lieu de tenir compte de ce que cet article 728, depuis sa modification par la loi du 7 août 1974, a encore été remplacé par la loi du 21 décembre 1980 et modifié par la loi du 12 janvier 1993. La disposition à modifier est actuellement l'article 728, § 3, alinéa 3.

Article 11

L'obligation de fournir "toutes les données nécessaires en vue d'établir des statistiques" manque de clarté.

Si l'intention est que chaque centre public d'aide sociale communique les données qu'il juge lui-même nécessaires en vue d'établir des statistiques générales, il serait préférable de le disposer en autant de mots. Toutefois, il semble peu probable que telle soit l'intention des auteurs du projet.

Si l'intention est que chaque centre public d'aide sociale communique les données que le ministre juge nécessaires en vue d'établir des statistiques générales, il pourrait être prévu d'autoriser le Roi à déterminer ces données.

A l'article 22bis en projet, on pourrait également inclure une disposition autorisant le Roi à régler le mode de communication des données.

De kamer was samengesteld uit :

De heren :

W. Deroover, kamervoorzitter;

P. Lemmens en L. Hellin, staatsraden;

Mevr. Y. Merchiers en de heer H. Cousy, assessoren van de afdeling wetgeving;

Mevr. F. Lievens, griffier.

De overeenstemming tussen de Nederlandse en de Franse tekst werd nagezien onder toezicht van de heer P. Lemmens.

Het verslag werd uitgebracht door Mevr. R. Thielemans, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de heer L. Vermeire, adjunct-referendaris.

De griffier,

F. Lievens.

De voorzitter,

W. Deroover.

La chambre était composée de :

MM. :

W. Deroover, président de chambre;

P. Lemmens et L. Hellin, conseillers d'Etat,

Mme Y. Merchiers et M. H. Cousy, assesseurs de la section de législation;

Mme F. Lievens, greffier.

La concordance entre la version néerlandaise et la version française a été vérifiée sous le contrôle de M. P. Lemmens.

Le rapport a été présenté par Mme R. Thielemans, auditeur. La note du Bureau de coordination a été rédigée et exposée par M. L. Vermeire, référendaire adjoint.

Le greffier,

F. Lievens.

Le président,

W. Deroover.

12 DECEMBER 1996. — Koninklijk besluit tot wijziging van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum met toepassing van artikel 35 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels

ALBERT II, Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, Onze Groet.

Gelet op de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels, inzonderheid op artikel 35;

Gelet op de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum, gewijzigd bij de wet van 5 januari 1976, de wet van 3 maart 1982, het koninklijk besluit nr. 244 van 31 december 1983, de wet van 1 augustus 1985, het koninklijk besluit nr. 484 van 22 december 1986, de wet van 7 november 1987, het koninklijk besluit van 9 november 1988, de wet van 29 december 1990, de wet van 20 juli 1991 en de wet van 12 januari 1993;

Gelet op het advies van de Inspectie van Financiën, gegeven op 22 oktober 1996;

Gelet op het akkoord van Onze Minister van Begroting, gegeven op 3 december 1996;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op artikel 84, eerste lid, 2°, ingevoegd bij de wet van 4 augustus 1996;

Gelet op de spoedeisendheid gemotiveerd door de volgende overwegingen :

- het feit dat het federaal regeerakkoord uitdrukkelijk vraagt dat de inspanning inzake armoedebestrijding moet worden verhoogd en het probleem van de dakloosheid, zeker in de winterperiode, erg acuut is;

- dit besluit dient in werking te treden op 1 januari 1997;

- tegen die datum dienen nog de nodige maatregelen getroffen te worden, zoals de aanpassing van het informaticaprogramma dat de toepassing moet ondersteunen van de nieuwe beoogde bepalingen enerzijds en dient anderzijds ook nog de informatieverstrekking aan de O.C.M.W.'s en de direct betrokkenen te gebeuren;

Gelet op het advies van de Raad van State van 19 november 1996;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 inzonderheid 3 bis, § 1 ingevoegd bij de wet van 4 augustus 1996;

Op de voordracht van Onze Minister van Volksgezondheid en van Onze Staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie en op het advies van onze in Raad vergaderde Ministers,

Hebben Wij besloten en besluiten Wij :

Artikel 1. Artikel 2, § 4, van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum wordt vervangen door de volgende bepalingen :

« § 4. Iedere persoon die zijn hoedanigheid van dakloze verliest door een woonst te betrekken die hem als hoofdverblijfplaats dient, heeft éénmaal in zijn leven recht op een verhoging gelijk aan één twaalfde van het jaarlijks bedrag van het bestaansminimum vastgelegd in artikel 2, § 1, eerste lid, 1°.

Iedere rechthebbende die bestendig verbleef in een openlucht-recreatief verblijf of een weekendverblijf omdat hij niet in staat was om over een andere woonegelegenheid te beschikken, heeft eveneens éénmaal in zijn leven recht op deze verhoging wanneer hij dit verblijf definitief verlaat om een woonst te betrekken die hem als hoofdverblijfplaats dient. »

12 DECEMBRE 1996. — Arrêté royal modifiant la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence en application de l'article 35 de la loi du 26 juillet 1996 portant modernisation de la sécurité sociale en assurant la viabilité des régimes légaux des pensions

ALBERT II, Roi des Belges,

A tous, présents et à venir, Salut.

Vu la loi du 26 juillet 1996, portant modernisation de la sécurité sociale et assurant la viabilité des régimes légaux des pensions, notamment l'article 35;

Vu la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence, modifiée par la loi du 5 janvier 1976, la loi du 3 mars 1982, l'arrêté royal n° 244 du 31 décembre 1983, la loi du 1er août 1985, l'arrêté royal n° 484 du 22 décembre 1986, la loi du 7 novembre 1987, l'arrêté royal du 9 novembre 1988, la loi du 29 décembre 1990, la loi du 20 juillet 1991 et la loi du 12 janvier 1993;

Vu l'avis de l'Inspection des Finances, donné le 22 octobre 1996;

Vu l'accord de Notre Ministre du Budget, donné le 3 décembre 1996;

Vu les lois sur le Conseil d'Etat, coordonnées le 12 janvier 1973, notamment l'article 84, alinéa 1er, 2°, inséré par la loi du 4 août 1996;

Vu l'urgence motivée par les considérations suivantes :

- le fait que l'accord fédéral de gouvernement stipule explicitement que les efforts déployés en vue de la lutte contre la pauvreté doivent être augmentés et que le problème des sans-abri est très aigu surtout pendant l'hiver;

- cet arrêté doit entrer en vigueur le 1er janvier 1997;

- pour cette date les mesures nécessaires, telles que l'adaptation du programme informatique devant soutenir l'application des nouvelles dispositions envisagées doivent encore être prises d'une part et le fait que les C.P.A.S. et les personnes directement concernées doivent également encore être informés d'autre part;

Vu l'avis du Conseil d'Etat donné le 19 novembre 1996;

Vu les lois sur le Conseil d'Etat, coordonnées le 12 janvier 1973, notamment l'article 3 bis, § 1er, inséré par la loi du 4 août 1996;

Sur la proposition de Notre Ministre de la Santé publique et de Notre Secrétaire d'Etat à l'Intégration sociale et de l'avis de nos Ministres qui en ont délibéré en Conseil,

Nous avons arrêté et arrêtons :

Article 1er. L'article 2, § 4, de la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence est remplacé par les dispositions suivantes :

« § 4. Toute personne qui perd sa qualité de sans-abri en occupant un logement qui lui sert de résidence principale, a droit, une seule fois dans sa vie, à une majoration d'un douzième du montant annuel du minimum de moyens d'existence fixé à l'article 2, § 1er, alinéa 1er, 1°.

Tout bénéficiaire qui résidait en permanence dans une résidence de loisir et de plein air ou un camping-caravaning parce qu'il n'était pas en mesure de disposer d'un autre logement, a également droit, une seule fois dans sa vie, à la majoration précitée, lorsqu'il quitte définitivement cette résidence pour occuper un logement qui lui sert de résidence principale. »

Art. 2. Artikel 9, § 3, tweede lid, van dezelfde wet wordt vervangen door de volgende bepaling:

« Elke beslissing waarbij een bestaansminimum wordt toegekend, geweigerd of herzien, wordt binnen de acht dagen volgend op het einde van de maand, waarin deze beslissing werd genomen, medege-deeld aan de Minister tot wiens bevoegdheid het bestaansminimum behoort, aangetekend of tegen ontvangstbewijs, op de wijze die door de Koning wordt bepaald. »

Art. 3. Artikel 10, § 1, tweede lid, van dezelfde wet wordt vervangen door de volgende bepaling:

« Wanneer het beroep wordt ingesteld door de Minister of, zijn afgevaardigde, is het gericht:

- hetzij tegen het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn en tegen de betrokkene;

- hetzij tegen het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, waarbij de betrokkene in de zaak wordt geroepen. »

Art. 4. Een artikel 22 bis, luidend als volgt, wordt in dezelfde wet ingevoegd:

« Het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn verstrekt het Ministerie van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Leefmilieu, binnen de termijn opgelegd door de Minister tot wiens bevoegdheid het bestaansminimum behoort, alle gegevens die nodig zijn voor het opmaken van statistieken betreffende de evolutie van de toepassing van deze wet. »

De Koning kan de aard van deze gegevens evenals de wijze van mededeling ervan bepalen. »

Art. 5. Dit besluit treedt in werking op 1 januari 1997.

Art. 6. Onze Minister van Volksgezondheid en Onze Staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie zijn, ieder wat hem betreft, belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, 12 december 1996.

ALBERT

Van Koningswege:

De Minister van Volksgezondheid,
M. COLLA

De Staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie,
J. PEETERS

Art. 2. L'article 9, § 3, alinéa 2, de la même loi est remplacé par la disposition suivante:

« Toute décision d'octroi de refus ou de révision du minimum de moyens d'existence est communiquée dans les huit jours suivant la fin du mois au cours duquel cette décision a été prise, au Ministre qui a le minimum de moyens d'existence dans ces attributions, sous pli recommandé ou contre accusé de réception, selon les modalités déterminées par le Roi. »

Art. 3. L'article 10, § 1er, alinéa 2, de la même loi, est remplacé par la disposition suivante:

« Lorsque le recours est formé par le Ministre ou par son délégué, il est dirigé:

- soit contre le centre public d'aide sociale et contre l'intéressé;

- soit contre le centre public d'aide sociale avec appel à la cause de l'intéressé. »

Art. 4. Un article 22 bis, rédigé comme suit, est inséré dans la même loi:

« Le centre public d'aide sociale fournit au Ministère des Affaires sociales, de la Santé publique et de l'Environnement dans le délai requis par le Ministre qui a le minimum de moyens d'existence dans ces attributions, toutes les données nécessaires en vue d'établir des statistiques relatives à l'évolution de l'application de la présente loi. »

Le Roi peut déterminer la nature et les modalités de communication de ces données. »

Art. 5. Le présent arrêté entre en vigueur le 1er janvier 1997.

Art. 6. Notre Ministre de la Santé publique et Notre Secrétaire d'Etat à l'Intégration sociale sont chargés, chacun en ce qui le concerne, de l'exécution du présent arrêté.

Donné à Bruxelles, le 12 décembre 1996.

ALBERT

Par le Roi:

Le Ministre de la Santé publique,
M. COLLA

Le Secrétaire d'Etat à l'Intégration sociale,
J. PEETERS

N. 96 — 2816

[C - 96/22729]

12 DECEMBER 1996. — Koninklijk besluit tot wijziging van het koninklijk besluit van 5 maart 1990 betreffende de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden

ALBERT II, Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, Onze Groot.

Gelet op de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkoming aan gehandicapten, inzonderheid op artikel 6, §1 en §3, gewijzigd bij de wet van 22 december 1989;

Gelet op het koninklijk besluit van 5 maart 1990 betreffende de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden, inzonderheid op artikel 3;

Gelet op het advies van de Nationale Hoge Raad voor gehandicapten, gegeven op 8 oktober 1996;

Gelet op het advies van de Inspecteur van Financiën, gegeven op 20 oktober 1996;

Gelet op het akkoord van Onze Minister van Begroting, gegeven op 3 december 1996;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op artikel 84, eerste lid, 2°, ingevoegd bij de wet van 4 augustus 1996;

Gelet op de spoedeisendheid gemotiveerd door het feit dat:

1° het federaal regeerakkoord voorziet uitdrukkelijk dat de levensstandaard van de gerechtigden op de laagste sociale uitkeringen zal behouden blijven, en zelfs zal verbeterd worden;

2° het koninklijk besluit op 1 juli 1997 invoege treedt en dat een termijn van meer dan zeven maanden nodig is om de informatica programma's aan te passen;

Gelet op het advies van de Raad van State, gegeven op 19 november 1996;

F. 96 — 2816

[C - 96/22729]

12 DECEMBRE 1996. — Arrêté royal modifiant l'arrêté royal du 5 mars 1990 relatif à l'allocation pour l'aide aux personnes âgées

ALBERT II, Roi des Belges,

A tous, présents et à venir, Salut.

Vu la loi du 27 février 1987 relative aux allocations aux handicapés, notamment l'article 6, §1 et §3, modifié par la loi du 22 décembre 1989;

Vu l'arrêté royal du 5 mars 1990 relatif à l'allocation pour l'aide aux personnes âgées, notamment l'article 3;

Vu l'avis du Conseil supérieur national des handicapés, donné le 8 octobre 1996;

Vu l'avis de l'Inspecteur des Finances, donné le 20 octobre 1996;

Vu l'accord de Notre Ministre du Budget, donné le 3 décembre 1996;

Vu les lois sur le Conseil d'Etat, coordonnées le 12 janvier 1973, notamment l'article 84, alinéa 1er, 2°, inséré par la loi du 4 août 1996;

Vu l'urgence motivée par le fait que:

1° l'accord du Gouvernement fédéral prévoit explicitement que le niveau de vie des bénéficiaires des allocations sociales les plus basses sera préservé, voire amélioré;

2° l'arrêté royal entre en vigueur le 1er juillet 1997 et qu'il est nécessaire de disposer d'un délai de plus de 7 mois pour adapter les programmes informatiques;

Vu l'avis du Conseil d'Etat, donné le 19 novembre 1996;